

Arrest

nr. 344 690 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2025 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige zoon Y.

Op 10 oktober 2025 wordt deze aanvraag geweigerd. Het betref de thans bestreden beslissing. Zij draagt de titel 'beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' en werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 20 oktober 2025. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2025 werd ingediend door:

Naam: E.J.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1984
Geboorteplaats: I.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) 2530 BOECHOUT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind E. J. Y. (RR: ...) van nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Art. 40ter, §2, 3°: “de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Het concept van daadwerkelijke zorg dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun, hetwelke impliceert de derdelands ouder materiële steun biedt aan het EU-kind en beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor zijn kind te zorgen.

Uit de gegevens van het Rijksregister en betrokkene zijn dossier dossier blijkt dat het kind mei 2013 in België geboren is en sindsdien onafgebroken in België heeft verbleven. Betrokkene legt in het kader van de verblijfsaanvraag een paspoort voor met nummer AHxxx, afgeleverd in Nador, Marokko op 08.04.2022. Uit nazicht in het dossier blijkt dat betrokkene sinds 01.08.2012 België heeft verlaten. Volgens de kanttekening op de geboorteakte heeft hij referentiepersoon enkele jaren later erkend. Op 27.09.2021 bewam referentiepersoon de Belgische nationaliteit.

Betrokkene is op 23.02.2025 de Schengenzone ingereisd via Barcelona met een Spaans toeristenvisum en diende op 04.04.2025 onderhavige aanvraag in, kort na terugkomst dus. Betrokkene verblijft op heden en sinds zijn terugkomst dan wel terug op het zelfde adres van zijn kind, doch hij is ruim dertien jaar weg geweest uit het Rijk. Volgens de gegevens in het administratief dossier en het Rijksregister is betrokkene dus zeer recent pas opnieuw sprake van gezamenlijke vestiging van meneer bij referentiepersoon. Het kind is heden 13 jaar oud en heeft dus nooit in België verbleven met fysieke aanwezigheid van meneer. Er kan dus niet worden vastgesteld dat er op het moment van indiening van onderhavige aanvraag sprake zou zijn van een duurzame samenwoning waaruit de daadwerkelijke zorg van betrokkene over zijn minderjarig Belgisch kind zomaar zou kunnen blijken. Er kunnen niet zomaar zonder meer dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken die betrokkene zou hebben opgenomen zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Wel integendeel, meneer was nog voor de geboorte van referentiepersoon afwezig en niets heeft het kind belet verder te verblijven in het Rijk, in het bijzijn van de moeder en overige kinderen in het gezin.

Het kind heeft tot op heden dus verbleven bij de moeder, die ook inmiddels net als het kind de Belgische nationaliteit verwierf. Het is de moeder die vanaf de geboorte tot minstens 23.05.2025, tijdens deze lange periode van afwezigheid van vader, instond voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Het komt aan betrokkene toe om zijn aanvraag te staven met de nodige bewijzen, quod non. Gezien er geen enkel bewijs werd voorgelegd van daadwerkelijke zorg, is het niet duidelijk of betrokkene effectief mee instaat voor de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken en/of materiële zorg en steun biedt, en of deze desgevallend niet marginaal van aard zijn. In elk geval kan niet blijken dat het recht op vrij verkeer van het kind zou worden geschaad nu betrokkene zich pas sinds enkele maanden opnieuw bij referentiepersoon gevestigd heeft.

Gezien niet kan blijken dat betrokkene de daadwerkelijke dagdagelijkse zorg draagt over het kind, is §3 van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing: “§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde

overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonde dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een Belgisch minderjarig kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren. (Arrest RVV met nr. 276.347 dd. 23.08.2022). Als er toch effectief al die tijd contacten zijn geweest tussen betrokkene en zijn minderjarige kind waardoor enige betrokkenheid, persoonlijke banden, en daadwerkelijke zorg zou kunnen blijken, in die zin dat betrokkene daar heden het verblijfsrecht aan zou moeten kunnen ontlenen, mag aangenomen worden dat betrokkene daarvan betekenisvolle documenten kan voorleggen.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontlenen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten (en met welke regelmaat) desgevallend plaatsvonden, alsook het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt en opnam om effectief duurzame, standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren. Er kan in elk geval geen afhankelijkheid blijken uit het dossier, gelet het kind zonder meer verder in België kunnen verblijven is samen met de moeder die de stabiele factor voor het gezin uitmaakte en instond voor de dagdagelijkse zorgen, onderhoud, opvoeding en materiële voorzieningen van het kind. Er kan niet worden opgemaakt op welke manier betrokkene heden bijdraagt aan de opvoeding en het gezinsbudget, noch hoe hij in het verleden zijn vaderrol opnam tijdens zijn afwezigheid.

Concluderend kan gesteld worden dat er geen afhankelijkheid kan blijken en geen sprake is van hechte familiebanden met zijn kind zoals vereist in de zin van § 3 artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“6.-

De bestreden beslissing van verwerende partij is gebaseerd op het standpunt dat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarde van “dagdagelijkse daadwerkelijke zorg”, dewelke vereist is door artikel 40ter, § 2, 3° van

de Vreemdelingenwet. Volgens verwerende partij zou uit het dossier niet blijken dat verzoeker effectief instaat voor de dagelijkse zorg en opvoeding van zijn minderjarige zoon Y. E. J., die sinds zijn geboorte bij de Belgische moeder woont.

Deze redenering miskent volledig zowel de letter als de geest van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en gaat voorbij aan de werkelijke gezins- en zorgsituatie, welke ook dient beoordeeld te worden in functie van het hoger belang van het kind.

De wetgever heeft het begrip "daadwerkelijke zorg" bewust niet beperkt tot louter fysieke aanwezigheid of materiële onderhoudsbijdragen.

De memorie van toelichting stelt uitdrukkelijk dat bij de uitleg van artikel 40ter wordt aangegeven dat het begrip "daadwerkelijke zorg" moet worden begrepen als "het op zich nemen van de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven".

Door te wijzen op "zonder dewelke de minderjarige ... niet op het grondgebied kan verblijven" benadrukt de memorie expliciet de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind. Dit sluit aan bij de Unierechtelijke eis dat de weigering van het verblijfsrecht van de ouder de nederlegging van het recht van de minderjarige EU-burger om in de Unie te verblijven niet mag aantasten.

Voorts bepaalt artikel 20 VWEU het volgende:

" 1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; C 202/56 Publicatieblad van de Europese Unie 7.6.2016 NL c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat; d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Het minderjarige kind, Y. E. J., bezit de Belgische nationaliteit en is aldus een burger van de Europese Unie in de zin van artikel 20 VWEU. Dit artikel is rechtstreeks van toepassing op de referentie persoon, Y. E. J., zogenaamde "statische Belgen", dus Belgische minderjarige kinderen die zelf nooit gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer, maar enkel in uitzonderlijke omstandigheden, namelijk wanneer de weigering van verblijf aan hun ouder ertoe leidt dat hun effectieve uitoefening van het Unieburgerschapsrecht wordt ontzegd.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie mag een lidstaat geen maatregelen nemen die een unieburger feitelijk het effectieve genot van de aan zijn status verbonden rechten ontnemen.

Aldus moet artikel 20 worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat die zijn kind van jonge leeftijd, unieburger, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar het kind verblijft en waarvan hij de nationaliteit bezit, aangezien zulke beslissingen het betrokken kind het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontzeggen. (Zambrano t. Office national de l'emploi C-34/09, CLI:EU:C:2011 :124 ; Chavez-Vilchez C-133/15, ECLI :EU :C :2017 :354)

Indien een verblijfsrecht van een derdelands ouder wordt geweigerd, moet worden onderzocht of de weigering ertoe leidt dat het kind niet langer kan genieten van een daadwerkelijk gezinsleven met die ouder, en of dit het kind in feite zou dwingen zijn ouder te volgen buiten het grondgebied van de Unie of zijn fundamentele relatie met de ouder op te geven.

De morele, emotionele en opvoedkundige afhankelijkheid van het kind is hierbij relevant. Bovendien is de nationale overheid verplicht om een individueel onderzoek van alle omstandigheden van het geval uit te voeren.

Volgens de vaste rechtspraak van het HvJ (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Zambrano, en HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a.) moet "daadwerkelijke zorg" worden begrepen als:

"Het geheel van dagdagelijkse opvoedings-, verzorgings- en onderhoudstaken die een ouder op zich neemt en die wezenlijk bijdragen tot het welzijn en de ontwikkeling van het kind."

Bovendien voegt het Hof daaraan toe dat:

- De afwezigheid van dagelijkse samenwoning niet automatisch betekent dat er géén daadwerkelijke zorg bestaat; (In casu was er zelfs sprake van dagelijkse samenwoning...)*
- Het vermogen van de andere ouder (Belgische ouder) om alleen voor het kind te zorgen niet doorslaggevend is;*
- De afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en de derdelands ouder, nl. of de weigering van verblijf ertoe mogelijks zou leiden dat at een weigering van verblijf het kind de effectieve uitoefening van zijn Unierechten hierdoor wordt ontnomen.*

Het Hof vereist geen reëel vertrek; het volstaat dat de weigering ertoe leidt dat het kind de wezenlijke band met één ouder verliest, waardoor zijn rechten als Unieburger worden uitgehouden.

Ook uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat dit begrip een ruimere betekenis heeft die rekening houdt met de volledige afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind, inclusief de emotionele, opvoedkundige en morele elementen binnen deze relatie. (RVV nr. 328.180 van 13.06.2025)

De voorwaarde van daadwerkelijke zorg mag niet strikt worden geïnterpreteerd als het louter opnemen van dagelijkse fysieke zorgtaken, maar als het geheel van reële ouderlijke betrokkenheid, zowel op emotioneel, opvoedkundig als materieel vlak.

De gehele verhouding tussen ouder en kind moet worden beoordeeld, inclusief morele en affectieve steun, en een ouder die door omstandigheden tijdelijk fysiek afwezig was, kan niet worden uitgesloten van de toepassing van artikel 40ter wanneer hij nadien een reële rol in het leven van zijn kind opneemt.

7.-

In casu is dit precies dat het geval.

Het feit dat verzoeker een lange periode "fysiek afwezig" was in België, hoewel het gehele gezin, waaronder ook de referentiepersoon, regelmatige contacten onderhielden, via de moderne communicatiemiddelen, doet dit geen afbreuk aan het principe van de daadwerkelijke zorg.

De afwezigheid in het verleden is juridisch NIET relevant. Het HvJ stelde reeds in verschillende arresten onder andere Chavez-Vilchez (C-133/15) en HvJ K.A. (C-82/16) dat het enig relevante moment voor de beoordeling van afhankelijkheid is de situatie op het ogenblik van de beslissing.

Het Hof benadrukt expliciet:

"Afhankelijkheid wordt beoordeeld op basis van de actuele affectieve, emotionele en materiële band."

In de bestreden beslissing van verwerende partij werden de overige elementen volledig genegeerd en zich beperkt tot de vaststelling dat de vader "lange tijd afwezig" was en dat het kind "door de moeder werd verzorgd".

Verzoeker heeft met de moeder een liefdesrelatie en samen hebben zij drie gemeenschappelijke minderjarige Belgische kinderen, welke door verzoeker ook steeds werden erkend.

Sinds de geboorte van de kinderen, onderhoudt verzoeker regelmatig contacten met hen, waaronder ook de referentiepersoon, en tracht hij actief betrokken te blijven bij diens opvoeding, zowel emotioneel als financieel, ondanks de fysieke afstand. Hij onderhield nauwe contacten met de moeder van de kinderen omtrent de dagelijkse zorg en opvoeding.

Sinds zijn aankomst in het Rijk heeft hij zich vervoegd bij zijn kerngezin, zijnde de moeder van zijn kinderen en de kinderen zelf en draagt hij sedertdien effectief de daadwerkelijke en dagelijkse zorg van de kinderen, waaronder die van de referentiepersoon.

Verzoeker woont op hetzelfde adres als zijn zoon, neemt hij deel aan schoolactiviteiten, voedt hij samen met de moeder de kinderen op, en voorziet hij in materiële en financiële steun. Deze feiten tonen ondubbelzinnig aan dat er sprake is van daadwerkelijke zorg en engagement. Verwerende partij erkent en betwist geenszins in haar bestreden beslissing dat er opnieuw sprake is van gezamenlijke vestiging van verzoeker bij referentiepersoon.

De wettelijke erkenning creëert een volwaardige familieband, ongeacht vroegere afwezigheid. Door dit gegeven in de bestreden beslissing volledig te negeren schendt verwerende partij art. 62 Vw (zorgvuldigheidsbeginsel).

Daarnaast heeft Uw Raad structureel beslissingen die historische afwezigheid als motief gebruiken vernietigd (cfr. RvV 328.180 (arrest van 19 juni 2025) en RvV 329.635 (arrest van 10 juli 2025)).

In beide arresten benadrukken uw Raad overigens dat verwerende partij dient na te gaan hoe de band vandaag is, niet hoe die er ooit was geweest. Verwerende partij heeft aldus nagelaten rekening te houden met de actuele toestand van deze band en hierdoor onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verder oordeelt Uw Raad dat de omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige unieburger niet aanwezig is.

Om tot een dergelijke vaststelling te komen, moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een effectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land.

Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde ervoor. (RvV 328.180 van 13.06.2025)

Meer nog, in casu is er wel sprake van een gezamenlijke vestiging van het kerngezin nu verzoeker sinds zijn aankomst in het Rijk effectief samenwoont met de referentiepersoon, zodat hieruit ontegensprekelijk kan worden vastgesteld dat er minstens een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon.

8.-

De bestreden beslissing stelt geheel onterecht dat het kind nooit eerder met de vader heeft samengewoond in België. De wet schrijft deze voorwaarde niet toe. De samenwoont is geen wettelijke voorwaarde. Deze redenering in de bestreden beslissing is in strijd met artikel 40 ter §3 en het Unierecht. Meer nog, het Hof van Justitie verbiedt samenwoont als voorwaarde, welke bevestigd werd in het arrest van Chavez-Vilchez:

“Samenwoont met het kind is geen absolute vereiste om afhankelijkheid aan te tonen.”

Ook de vaste Belgische rechtspraak bevestigt dit in haar arresten RvV 263.281 (19 mei 2022) en RvV 258.883 (28 januari 2022), die stellen dat de daadwerkelijke zorg geen fysieke samenwoont vereist. De daadwerkelijke zorg kan blijken uit onder andere:

- *Emotionele band,*
- *Betrokkenheid,*
- *Aanwezigheid,*
- *Financiële steun,*
- *Morele begeleiding.*

Doordat verwerende partij dit in haar bestreden beslissing niet toe te passen of verkeerd toe te passen, schendt zij artikel 40 ter van de Vw.

Meer nog, er werd zelfs volledig voorbij gegaan aan de actuele situatie die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing voorlag, en thans nog steeds voorligt, namelijk het feit dat verzoeker tot op heden effectief samenwoont met de referentiepersoon, hoewel de samenwoning geen absolute vereiste is. Doch dit element is in casu wel doorslaggevend, aangezien dat minstens uit de samenwoning de afhankelijkheid wordt aangetoond. Een ouder die terugkeert om zorg van zijn kinderen op te nemen, handelt volgens het hoger belang van het kind. Verwerende partij penaliseert dit ten onrechte in haar bestreden beslissing.

Door enkel te focussen op de vroegere afwezigheid en niet op de actuele situatie, heeft verwerende partij het toepassingsgebied van artikel 40ter van de vreemdelingenwet foutief toegepast en de feiten onvolledig onderzocht, zodat ook de materiële motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

9.-

De bestreden beslissing stelt dat:

“Het kind is heden 13 jaar oud en heeft dus nooit in België verbleven met fysieke aanwezigheid van meneer.”

En:

“Er kan dus niet worden vastgesteld (...) sprake zou zijn van een duurzame samenwoning waaruit de daadwerkelijke zorg van betrokkene zou blijken”

Verwerende partij maakt een fundamentele redeneerfout door te stellen dat “gezien er geen historische samenwoning is, er dus ook geen daadwerkelijke zorg is”. Verwerende partij gaat dan ook volledig de mist in door dergelijke motieven aan te halen in de bestreden beslissing. Het feit dat er in het verleden geen samenwoning is geweest, betekent geenszins dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Wat er ook van zij daadwerkelijke zorg wordt niet gedefinieerd als “samenwonen in het verleden”. De Memorie van toelichting, alsook het HvJ menen dat de daadwerkelijke zorg dient te gaan om pedagogische, affectieve, materiële en emotionele betrokkenheid.

Ook artikel 40ter §3 legt verwerende partij de verplichting op om een concrete en individuele afhankelijkheidsanalyse uit te voeren. Verwerende partij laat deze toetsing volledig achterwege en redeneert bovendien op foutieve wijze volgens een ongeoorloofde ‘non sequitur’: geen samenwoning in het verleden → geen daadwerkelijke zorg → geen afhankelijkheidsverhouding. Dergelijke redenering is manifest in strijd met artikel 40ter § 3 V.w.

Dat is precies wat het Hof van Justitie verbiedt.

10.-

Verwerende partij stelt dat de moeder de volledige zorg van het minderjarig kind droeg en motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Het kind heeft tot op heden dus verbleven bij de moeder (...) het is de moeder die vanaf de geboorte (...) instond voor de dagdagelijkse zorg en opvoeding.”

Hieruit concludeert verwerende partij ten onrechte dat de vader, zijnde verzoeker, geen rol zou hebben gespeeld, quod non. Door de aanvraag van verzoeker te weigeren, gaat verwerende partij ten onrechte er van uit dat de vader in casu niet meer nodig is. Dit is een hypothetische stelling van verwerende partij.

HvJ was in de zaak Chavez-Vilchez hierover duidelijk:

“De omstandigheid dat de moeder in staat is om alleen de zorg te dragen, is een relevant element, maar op zichzelf NIET voldoende om te besluiten dat er geen afhankelijkheidsverhouding bestaat.”

Ook Uw Raad heeft dit in drie arresten in dit jaar (2025) al bevestigd.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Aldus dient verwerende partij de feitelijke situatie volledig en correct vast te stellen, alle relevante stukken in overweging te nemen, en de belangen van alle betrokkenen, met name die van het minderjarig kind, af te

wegen alvorens een beslissing te nemen. In casu blijkt duidelijk dat verwerende partij geen grondig feitenonderzoek heeft gevoerd.

Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op niet-actuele gegevens van in het verleden, teneinde een negatieve beslissing te kunnen nemen. Zo baseert verwerende partij zich op het gegeven dat verzoeker "een tijdlang afwezig" was en dat partijen 'in het verleden niet fysiek hebben samengewoond' en de hypothetische gevolgtrekkingen ervan, en gaat volledig voorbij aan de actuele gegevens die thans voorliggen, zonder na te gaan hoe de situatie inmiddels geëvolueerd was.

Evenmin blijkt dat verwerende partij een degelijk onderzoek heeft verricht teneinde aan correcte feitenvinding te doen. Zo heeft verwerende partij nagelaten enige inlichtingen in te winnen bij o.a. de gemeente, school of maatschappelijke diensten om de actuele gezinsstructuur te verifiëren, zoals een normaal voorzichtig en redelijke overheidsorgaan zou hebben gedaan in dezelfde situatie.

Nochtans heeft de door verwerende partij genomen beslissing verregaande gevolgen ook voor de minderjarige kinderen, waaronder de referentiepersoon, die door deze beslissing extreem benadeeld worden. De fundamentele rechten van het kind worden door de bestreden beslissing manifest geschonden, in het bijzonder het artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Elk kind heeft het recht om met zijn of haar ouders samen te leven, tenzij het in het hoger belang is van het kind om hem of haar van diens ouder te scheiden. In casu hebben de kinderen, waaronder de referentiepersoon, er net alle baat bij om met beide ouders samen te leven en hun band met hun vader verder te zetten. Het staat vast dat de aanwezigheid van beide ouders in het hoger belang is van de kinderen, nu dit ook een belangrijk element vormt in de ontwikkeling van de kinderen.

Door dit na te laten heeft zij de verplichting tot een actieve, objectieve en volledige feitenverzameling geschonden.

Kortom, verwerende partij miskent dus rechtstreeks Unierecht, alsook artikel 40 ter Vw, motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het hoger belang van het kind welke door artikel 9 Kinderrechtenverdrag wordt gewaarborgd.

11.-

Volgens verwerende partij zou er geen tussen verzoeker en zijn kinderen, in het bijzonder Y. geen afhankelijkheidsverhouding bestaan, quod non.

In de bestreden beslissing concludeert zij als volgt:

"In elk geval kan niet blijken dat het recht op vrij verkeer van het kind zou worden geschaad nu betrokkene zich pas sinds enkele maanden opnieuw bij referentiepersoon heeft gevestigd."

En:

"Er kan in elk geval geen afhankelijkheid blijken uit het dossier."

Doordat verwerende partij de bestreden beslissing in die zin motiveert maakt zij een foute toepassing van ART. 20 VWEU, zodat de bestreden beslissing ook in rechte faalt.

Het Hof van Justitie zegt net NIET dat het kind moet vertrekken.

Wat het wel zegt is dat:

"Beslissend is of de essentie van het gezinsleven en de ontwikkeling van het kind worden aangetast."

Een weigering die verhindert dat het kind een daadwerkelijke band met zijn vader verder uitbouwt of net een intensere zorg op te nemen door een gezamenlijke vestiging, wordt hierdoor het Unierechtelijke principe van burgerschap volledig uitgehold.

12.-

Verwerende partij beroept zich op art. 40ter §3 Vw maar zonder individuele analyse te verrichten.

Verwerende partij verwijst hierbij naar het voormeld artikel:

"De Minister houdt rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding (...) alsook met de gevolgen die een beslissing tot weigering zou meebrengen."

Doch blijft verwerende partij in gebreke om deze bepaling toe te passen, zoals hierboven reeds werd uiteengezet. De bestreden beslissing heeft verregaande gevolgen in hoofde van het minderjarig kind, alsook in hoofde van verzoeker. Naast het gegeven dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker en de referentiepersoon effectief samenwoonden op het moment van de aanvraag tot het nemen van de beslissing, en nog steeds samenwonen, en hierdoor reeds een afhankelijkheidsrelatie kan worden vastgesteld, heeft verwerende partij met dit element helemaal geen rekening gehouden. De familiale banden en de afhankelijkheidsrelatie zijn nochtans aangetoond.

Verder motiveert zij in haar beslissing wel dat:

“Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een Belgisch minderjarig kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.”

Echter zonder dit in concreto te onderzoeken en verwijst louter naar:

“RvV nr. 276.347 dd. 23.08.2022.”

Om dan in de bestreden beslissing te besluiten in de bestreden beslissing dat “geen hechte familiale band want geen bewijs van duurzame betrokkenheid”

Dergelijke motivering kan onmogelijk een weigeringsbeslissing met verstrekken gevolgen dragen, schendt niet enkel het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel, maar schendt manifest artikel 40ter §3 Vw en artikel 20 VWEU.

Wat er ook van zijn, verwerende partij is verplicht om:

- *Alle omstandigheden te onderzoeken,*
- *Alle voorliggende elementen in rekening te brengen,*
- *Zelf actief informatie te verzamelen.*

13.- bestreden beslissing van verwerende partij worden het bestaan van duurzame en persoonlijke banden ontkent.

Zo schrijft verwerende partij in haar bestreden beslissing:

“Als er toch effectief contacten zijn geweest (...) mag worden aangenomen dat betrokkene daarvan betekenisvolle documenten kan voorleggen.”

Hieruit verondersteld verwerende partij dat afwezigheid van zogenaamde documenten, een afwezigheid van familiale band zou zijn, quod certa non. Verwerende partij meent dat het kind zonder problemen bij de moeder kan blijven en sluit haar motivering in de bestreden beslissing af met:

“Het kind kan zonder meer verder in België verblijven samen met de moeder die de stabiele factor voor het gezin uitmaakte.”

“Er kan niet worden opgemaakt op welke manier betrokkene heden bijdraagt aan de opvoeding (...) noch hoe hij in het verleden zijn vaderrol opnam.”

“Concluderend kan gesteld worden dat er geen afhankelijkheid kan blijken en geen sprake is van hechte familiebanden zoals vereist.”

“Het recht op verblijf wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Bijgevolg komt de verwerende partij tot de conclusie dat er geen afhankelijkheid en geen hechte familieband zouden bestaan, en meent zij dat een weigering van verblijf zich opdringt.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen enkele wettelijke analyse voor legt, met name:

- *Geen IVRK-toetsing,*
- *Geen EVRM-toetsing,*
- *Geen art. 20 VWEU-toetsing,*
- *Geen individuele beoordeling (art. 40ter §3),*
- *Volledig gebaseerd op hypothetische veronderstellingen.*

De eindconclusie staat dus los van de feiten, los van het recht, en los van de verplichtingen opgelegd door het Hof van Justitie.

Ook dit onderdeel van het middel is ernstig en gegrond.

14.-

In casu heeft verwerende partij bijgevolg geen enkele verwijzing gemaakt naar artikel 20 VWEU, noch onderzocht of de weigering van het verblijf de band tussen vader en zoon onder druk zou zetten of de jongen zou beroven van een essentieel onderdeel van zijn gezinsleven.

Het motief van de bestreden beslissing dat het kind “geen nadeel ondervindt” is volstrekt onbewezen en staat volledig haaks op het hoger belang en de realiteit van de jonge kinderen die eindelijk effectief kunnen samenleven met hun vader en hun band kunnen verderzetten zonder enige afstand.

De weigering heeft tot gevolg dat de kinderen, waaronder de referentiepersoon, zich in een juridisch en emotioneel onzekere situatie bevinden. Dit tast rechtstreeks zijn recht op stabiliteit, opvoedkundige continuïteit en emotionele veiligheid aan.

Door dit na te laten schendt verwerende partij artikel 20 VWEU.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij niet in staat voor de daadwerkelijke zorg van de minderjarige referentiepersoon.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 04.04.2025 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, als ouder van een Belgisch minderjarig kind.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing terecht toepassing gemaakt van artikel 40ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid vervolgens op gedegen wijze heeft onderzocht of de verzoekende partij heeft aangetoond de daadwerkelijke zorg of de minderjarige referentiepersoon op te nemen.

De bestreden beslissing maakt op dit punt melding van volgende elementen:

- het concept daadwerkelijk zorg omvat, naast de dagdagelijks zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun*
- het impliceert dat de ouder beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor het kind te zorgen*
- de verzoekende partij heeft België sinds 10.08.2012 verlaten*
- de verzoekende partij heeft het minderjarige kind enkele jaren na de geboorte erkend*
- de verzoekende partij is ruim dertien jaar weg geweest uit het Rijk*
- gedurende de quasi volledige levensduur van het kind is de verzoekende partij fysieke afwezig geweest (de verzoekende partij was reeds voor de geboorte vertrokken uit het Rijk)*
- de verzoekende partij verblijft slechts zeer recent op hetzelfde adres van de minderjarige referentiepersoon*
- op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging kan niet worden vastgesteld dat verzoeker de daadwerkelijke zorg over het minderjarige kind opneemt*
- het minderjarige kind heeft de voorbije 13 jaar enkel bij de moeder gewoond, waarbij het dus ook de moeder is die gedurende deze lange periode alleen instond voor de dagdagelijkse zorg en opvoedingstaken*
- de verzoekende partij legt geen enkele bewijs voor betreffende diens betrokkenheid bij de daadwerkelijke zorg voor het minderjarige kind*
- ...*

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid middels voormelde motivering voorbij zou gaan aan de geest van de wet.

Integendeel blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid op uitgebreide en gedegen wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de voorbije 13 jaar kennelijk geen deel uitmaakte van het leven van de minderjarige referentiepersoon, terwijl -ondanks voormelde zeer ongebruikelijke situatie- bij de aanvraag weinig of geen stukken werden voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij tot dusver wél de daadwerkelijke zorg voor het minderjarige kind zou hebben opgenomen.

Het is cruciaal in dit kader te benadrukken dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid nergens in de bestreden beslissing overweegt dat de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij noodzakelijk zou zijn, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat er sprake is van het opnemen van de daadwerkelijk zorg.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid in tegendeel uitdrukkelijk erkend dat het organiseren van de gezinssituatie een private aangelegenheid betreft.

Allerminst kennelijk onredelijk wordt evenwel overwogen dat het in het bijzonder in het licht van een (op zijn zachtst gezegd) atypische gezinssituatie, van de verzoekende partij moet kunnen worden verwacht dat voldoende bewijsstukken worden voorgelegd, waaruit kan worden afgeleid dat de voorbije 13 jaar op regelmatige basis contact werd onderhouden en vanop afstand de daadwerkelijke zorg voor het minderjarige kind mee werd opgenomen.

Dergelijk bewijs ligt eenvoudigweg niet voor, daar waar de verzoekende partij zich kennelijk meent te kunnen beperken tot een verwijzing naar de afstammingsband en de zeer recente gezamenlijke vestiging op hetzelfde adres.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek kan verweerder nog opmerken dat in de bestreden beslissing wel degelijk ook rekening is gehouden met het hoger belang van het minderjarige kind.

Terecht wijst de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid op het feit dat de afwezigheid van de verzoekende partij gedurende de voorbije 13 jaar het minderjarige kind niet heeft gehinderd om -tezamen met de moeder) in het Rijk te verblijven.

Tevens overweegt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid uitdrukkelijk dat niet blijkt dat het recht op vrij verkeer van het minderjarige kind zou worden geschaad ingevolge de bestreden beslissing, nu de verzoekende partij slechts sinds enkele maanden bij de referentiepersoon woont. Aldus wordt allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat de nabijheid van de verzoekende partij voor het minderjarige kind kennelijk niet onontbeerlijk is, dit ook bij gebrek aan bewijs van het opnemen van zorg-, opvoedings- of verzorgingstaken.

Een verwijzing naar artikel 20 VWEU is dan ook in het geheel niet pertinent, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat de weigering van het verblijf aan de verzoekende partij het recht van de minderjarige persoon om in de Unie te verblijven niet aantast (zulks nog afgezien van het feit dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten).

Ten onrechte meent de verzoekende partij dat de rechtspraak van het Hof van Justitie uit de arresten ZAMBRANO of CHAVEZ-VILCHEZ naar analogie zou moeten worden toegepast, vermits in casu kennelijk sprake is van een volstrekt andere feitelijke context, waarbij in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk is gemotiveerd waarom in casu kennelijk geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en het minderjarige kind.

Eenvoudig nazicht van de motieven van de bestreden beslissing leert dat hierbij wel degelijk een individueel onderzoek werd gevoerd.

De verzoekende partij beperkt zich in haar eerste middel ten onrechte tot een algemene verwijzing naar de uitgangspunten van de rechtspraak van het Hof van Justitie, waarbij al te gemakkelijk volledig abstractie wordt gemaakt van de specifieke elementen van het eigen dossier, dewelke in de bestreden beslissing nochtans uitdrukkelijk worden aangehaald.

De verzoekende partij kan eenvoudigweg niet ernstig voorhouden dat bij het beoordeling van de vraag naar de daadwerkelijke zorg eenvoudigweg abstractie kan worden gemaakt van een periode van maar liefst 13 jaar dat de verzoekende partij geen deel heeft uitgemaakt van het kerngezin van de minderjarige referentiepersoon, waarbij weinig tot geen bewijs werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat op enigerlei wijze werd bijgedragen aan de zorg en opvoeding van het kind.

Bij het inleidend verzoekschrift voegt de verzoekende partij een aantal rekeninguittreksels waaruit volgens de verzoekende partij zou blijken dat zij het gezin financieel ondersteunt.

Afgezien van het feit dat de zogenaamde financiële steun over zeer beperkte bedragen gaat, moet bovenal vastgesteld worden dat de oudste betalingen dateren van juli 2025, t.t.z. drie maanden na het indienen van huidige aanvraag tot gezinshereniging.

De betrokken rekeninguittreksels kunnen dan ook bezwaarlijk als bewijs worden aangenomen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging reeds de daadwerkelijke zorg zou hebben opgenomen over de minderjarige referentiepersoon. Terwijl ook nog moet worden opgemerkt dat de zeer beperkte stortingen uitsluitend verwijzen naar de zonen Elias en Yassin en bijgevolg zelfs geen betrekking hebben op de in casu betrokken minderjarige referentiepersoon.

De verzoekende partij slaagt er dan ook in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Verweerder herhaalt voor de goede orde dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid zich niet heeft beperkt tot de eenvoudige vaststelling dat de moeder in staat is om alleen de zorg te dragen voor de minderjarige referentiepersoon. Er werd daarentegen vastgesteld dat de moeder gedurende een periode van maar liefst 13 jaar uitsluitend heeft ingestaan voor de opvoeding en zorg, minstens blijkt nergens dat de verzoekende partij hieraan op enigerlei wijze zou hebben bijgedragen.

Zulks betreft wel degelijk een zeer pertinente vaststelling bij de beoordeling van de zaak.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de verblijfsaanvraag die werd ingediend als vader van een minderjarige Belg. De verzoeker verzocht met name om een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met Y., zijn minderjarige Belgische zoon (hierna: de referentiepersoon). Het betreft, zoals in de bestreden akte correct is aangegeven, een aanvraag op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

(...)"

De voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024, artikel 11). Uit de parlementaire voorbereiding van deze wet van 10 maart 2024 blijkt dat de wetgever bepaalde misbruiken wilde tegengaan en dat hij artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in overeenstemming heeft willen brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf overeenkomstig artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) in hoofde van de ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg.

De voorbereidende werken inzake huidig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet geven hierbij immers de volgende duiding:

"De tweede wijziging aangebracht aan artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980, heeft tot doel de bepaling onder 3° in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg en zodoende een aantal vastgestelde misbruiken te voorkomen.

In de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers veelvuldig vastgesteld dat ouders van een minderjarige Belg die gedeeltelijk uit hun ouderlijk gezag werden ontzet of die slechts over een beperkt omgangsrecht met de minderjarige Belg beschikken ten gevolge van een gerechtelijke veroordeling, alsnog een verblijfsrecht aanvragen en verkrijgen op grond van de ruime bepaling voorzien in het actuele artikel 40ter, § 2, eerste lid, onder 2° van de Wet van 15 december 1980. Teneinde dergelijk oneigenlijk gebruik van de gezinsherenigingsprocedure te voorkomen, wordt voortaan vereist dat de ouder die de minderjarige Belg op het Belgische grondgebied begeleidt, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over Belg uitoefent, alsook daadwerkelijk zorg draagt voor de Belg. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelander-ouder zich niet kan beroepen op een afgeleid recht op verblijf wanneer, bij wijze van voorbeeld, de daadwerkelijke zorg exclusief door de andere ouder wordt gedragen.

De Belgische wetgever voorziet als bijkomende garantie dat de dienst Vreemdelingenzaken bij de overweging van een weigering van verblijf in hoofde van de ouder, onderdaan van een derde land, rekening dient te houden met de eventuele afhankelijkheidsrelatie die er tussen de minderjarige Belg en ouder in kwestie bestaat ten einde het recht op vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg te kunnen waarborgen.

Het Europese Hof van Justitie bevestigde de afgelopen jaren in talrijke arresten dit afgeleide recht op verblijf in hoofde van de vader of moeder van een minderjarige Belg die, bij gebrek aan een grensoverschrijdend element, geen beroep kan doen op de voordeligere bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn." (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 52-53).

Het past dan ook te wijzen op de relevante en recente rechtspraak van het Hof van Justitie over derdelanders die ouder zijn van een minderjarige burger van de Unie die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer.

Sinds de uitspraken van het Hof in de zaken Ruiz-Zambrano en Chavez-Vilchez staat vast dat een ouder, die onderdaan is van een derde land, een afgeleid verblijfsrecht kan verkrijgen op basis van artikel 20 van het VWEU indien zijn minderjarige kind, dat Unieburger is en geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, anders gedwongen zou worden het grondgebied van de EU in zijn geheel te verlaten (HvJ 8 maart 2011, Ruiz-Zambrano nr. C-34/09; HvJ 10 mei 2017, Chavez-Vilchez, nr. C-133/15). Bij de beoordeling van de vraag of de minderjarige Unieburger gedwongen zou worden om het grondgebied van de EU te verlaten, moeten alle relevante omstandigheden worden betrokken in het hogere belang van het kind. Samengevat komt de uitlegging van het Hof van Justitie neer op het volgende:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is toe te kennen;

- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind zou zijn gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is;
- Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samengelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind;
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.4. In een navolgend arrest van 5 mei 2022 heeft het Hof van Justitie dit alles opnieuw in herinnering gebracht (HvJ 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo, nrs. C-451/19 en C-532/19):

“(…)

65 *In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten verliest doordat het feitelijk gedwongen is zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 70].*

66 *Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].*

67 *De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].*

68 *Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is [arrest van 8 mei*

2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak]”,

doch hieraan werd toegevoegd:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”

en het Hof van Justitie heeft als volgt geconcludeerd:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, (...), dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.”

Waar de Nederlandse vertaling gewag maakt van de situatie dat de minderjarige statische Unieburger “duurzaam samenwoont” met zijn beide ouders, moet dit worden gelezen als de situatie dat de minderjarige statische Unieburger “op stabiele wijze” samenwoont met zijn beide ouders. In het Spaans, dit is de procestaal van het voormelde arrest Het Hof van Justitie van 5 mei 2022, wordt immers gesproken van een “stabiele” samenwoning (“de forma estable”) en niet van een duurzame samenwoning. Ook in de Franse vertaling wordt overigens de terminologie “stabiele samenwoning” gehanteerd (“cohabiter de façon stable”).

Het Hof van Justitie heeft aldus geoordeeld dat het afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU in hoofde van een derdelander die de vader of de moeder is van een statische minderjarige Unieburger voortvloeit uit een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder die derdelander is en het minderjarige kind dat dit kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht wordt geweigerd, waarbij de omstandigheid dat het minderjarige kind op stabiele wijze samenwoont met de beide ouders - dit zijn de derdelander en de ouder die net als het kind een statische Unieburger is - een vermoeden *iuris tantum* vormt van het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding.

De verweerder heeft als volgt gemotiveerd dat de verzoeker geen dergelijk afgeleid verblijfsrecht kan doen gelden:

“Het concept van daadwerkelijke zorg dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun, hetwelke impliceert de derdelands ouder materiële steun biedt aan het EU-kind en beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor zijn kind te zorgen.

Uit de gegevens van het Rijksregister en betrokkene zijn dossier blijkt dat het kind mei 2013 in België geboren is en sindsdien onafgebroken in België heeft verbleven. Betrokkene legt in het kader van de verblijfsaanvraag een paspoort voor met nummer AHxxx, afgeleverd in Nador, Marokko op 08.04.2022. Uit nazicht in het dossier blijkt dat betrokkene sinds 01.08.2012 België heeft verlaten. Volgens de kanttekening op de geboorteakte heeft hij referentiepersoon enkele jaren later erkend. Op 27.09.2021 bekam referentiepersoon de Belgische nationaliteit.

Betrokkene is op 23.02.2025 de Schengenzone ingereisd via Barcelona met een Spaans toeristenvisum en diende op 04.04.2025 onderhavige aanvraag in, kort na terugkomst dus. Betrokkene verblijft op heden en sinds zijn terugkomst dan wel terug op het zelfde adres van zijn kind, doch hij is ruim dertien jaar weg

geweest uit het Rijk. Volgens de gegevens in het administratief dossier en het Rijksregister is betrokkene dus zeer recent pas opnieuw sprake van gezamenlijke vestiging van meneer bij referentiepersoon. Het kind is heden 13 jaar oud en heeft dus nooit in België verbleven met fysieke aanwezigheid van meneer. Er kan dus niet worden vastgesteld dat er op het moment van indiening van onderhavige aanvraag sprake zou zijn van een duurzame samenwoning waaruit de daadwerkelijke zorg van betrokkene over zijn minderjarig Belgisch kind zomaar zou kunnen blijken. Er kunnen niet zomaar zonder meer dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken die betrokkene zou hebben opgenomen zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Wel integendeel, meneer was nog voor de geboorte van referentiepersoon afwezig en niets heeft het kind belet verder te verblijven in het Rijk, in het bijzijn van de moeder en overige kinderen in het gezin.

Het kind heeft tot op heden dus verbleven bij de moeder, die ook inmiddels net als het kind de Belgische nationaliteit verwierf. Het is de moeder die vanaf de geboorte tot minstens 23.05.2025, tijdens deze lange periode van afwezigheid van vader, instond voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Het komt aan betrokkene toe om zijn aanvraag te staven met de nodige bewijzen, quod non. Gezien er geen enkel bewijs werd voorgelegd van daadwerkelijke zorg, is het niet duidelijk of betrokkene effectief mee instaat voor de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken en/of materiële zorg en steun biedt, en of deze desgevallend niet marginaal van aard zijn. In elk geval kan niet blijken dat het recht op vrij verkeer van het kind zou worden geschaad nu betrokkene zich pas sinds enkele maanden opnieuw bij referentiepersoon gevestigd heeft.”

De verzoeker betoogt dat de verweerder voorbijgaat aan de actuele situatie die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing voorlag, namelijk het feit dat hij zich sinds zijn aankomst in België heeft gevoegd bij zijn kerngezin en nog steeds effectief samenwoont met de referentiepersoon. De verzoeker stelt dat de actuele samenwoning doorslaggevend is, aangezien hiermee ook de afhankelijkheid wordt aangetoond. Hij benadrukt, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad, dat er wel degelijk sprake is van een gezamenlijke vestiging van het kerngezin sinds zijn aankomst zodat hieruit minstens kan blijken dat er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en de referentiepersoon. De verzoeker besluit dat de verweerder, door te focussen op de vroegere afwezigheid en niet op de actuele situatie, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet foutief heeft toegepast en daarbij ook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Zoals de verzoeker ook pertinent opmerkt, heeft de verweerder inderdaad erkend dat de verzoeker sinds zijn terugkomst op 23 februari 2025 tot op de datum van de bestreden weigeringsbeslissing (10 oktober 2025) opnieuw op hetzelfde adres verblijft als de referentiepersoon en dat er dus zeer recent opnieuw sprake is van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon. Verderop in de bestreden beslissing stelt de verweerder vast dat de referentiepersoon “tot op heden” steeds bij zijn moeder heeft verbleven, die eveneens de Belgische nationaliteit verwierf. Het is dan ook duidelijk dat de verweerder heeft erkend dat de verzoeker sinds zijn terugkomst op 23 februari 2025 gezamenlijk is gevestigd met de referentiepersoon en diens Belgische moeder. De verweerder geeft evenwel aan dat de verzoeker nog voor de geboorte van de referentiepersoon vertrokken is en ruim dertien jaar weg is geweest uit het Rijk, zodat niet kan worden vastgesteld dat er “op het moment van indiening van onderhavige aanvraag sprake zou zijn van een duurzame samenwoning waaruit de daadwerkelijke zorg van betrokkene over zijn minderjarig Belgisch kind zomaar zou kunnen blijken. Er kunnen niet zomaar zonder meer dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken die betrokkene zou hebben opgenomen zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven.” Bij de beoordeling of er sprake is van een duurzame (stabiele) samenwoning die een vermoeden *iuris tantum* met zich meebrengt dat de ouder-derdelander de daadwerkelijke zorg draagt over de referentiepersoon en dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, plaatst de verweerder zich aldus op het moment van de voorliggende verblijfsaanvraag. De verzoeker voert terecht aan dat deze voorwaarde dient te worden beoordeeld op basis van de situatie zoals deze voorlag op het moment van de bestreden beslissing. Ook de Raad van State heeft reeds geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of een verzoekende partij voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet op het ogenblik dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende (RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). Anders dan de ontvankelijkheids- en documentaire voorwaarden moeten de inhoudelijke verblijfsaanspraken immers worden beoordeeld aan de hand van de elementen waarvan het bevoegde bestuur kennis had of diende te hebben op het moment dat een beslissing wordt genomen inzake de verblijfsaanvraag.

Door zich bij de beoordeling van de duurzame (stabiele) samenwoning ruim zes maanden terug te plaatsen in de tijd, met name toen de verzoeker op 4 april 2025 de onderhavige verblijfsaanvraag indiende, heeft de verweerder artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet dan ook niet op een correcte en zorgvuldige wijze toegepast.

De verzoeker kan tevens worden gevolgd waar hij betoogt dat de verweerder al te hard focust op de (lange) periode in het verleden dat de verzoeker weg is geweest uit het Rijk en niet samen heeft gewoond met de referentiepersoon (en de overige leden van het kerngezin). Voor het aannemen van een vermoeden *iuris tantum* van het bestaan van de hoger toegelichte afhankelijkheidsrelatie en de “*daadwerkelijke zorg*”, is het immers bepalend om na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing, in de feiten, sprake is van een duurzame (stabiele) samenwoning met de referentiepersoon. De verweerder heeft hier onvoldoende waarde aan gehecht en hij heeft zich, niettegenstaande uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de verzoeker sinds zijn terugkomst en tot op heden (dit is de datum van de bestreden beslissing) op het adres van de referentiepersoon verblijft, beperkt tot de verwijzing naar de dertien jaar lange afwezigheid van de verzoeker en de vaststelling dat er “*op het moment van indiening van onderhavige aanvraag*” geen sprake was van een “*duurzame samenwoning waaruit de daadwerkelijke zorg van betrokkene over zijn minderjarig Belgisch kind zomaar zou kunnen blijken*”. Zodoende houdt de verweerder ten onrechte geen rekening met de periode van effectieve samenwoning tussen het indienen van de aanvraag, op 4 april 2025, en het nemen van de bestreden beslissing meer dan zes maanden later. De verweerder heeft inderdaad al te zeer gefocust op de situatie van afwezigheid in het verleden, zonder op zorgvuldige wijze na te gaan of de verzoeker, die op het moment van de bestreden beslissing reeds acht maanden opnieuw gezamenlijk was gevestigd met de referentiepersoon en de overige leden van het kerngezin, op het moment van de bestreden beslissing al dan niet duurzaam (op stabiele wijze) in België met hen samenwoonde.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een duurzame (stabiele) samenwoning die een vermoeden *iuris tantum* met zich meebrengt dat is voldaan aan de door artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat de verzoeker de daadwerkelijke zorg draagt over de referentiepersoon, berust bijgevolg op een onzorgvuldige feitenvinding.

De Raad merkt hierbij op een correcte en zorgvuldige vaststelling van een vermoeden *iuris tantum* impliceert dat de ouder-derdelander, die duurzaam (op stabiele wijze) samenwoont met de minderjarige statische Unieburger, geen bijkomende bewijsstukken moet voorleggen om aan te tonen dat deze ouder de daadwerkelijke zorg draagt over zijn minderjarige Belgische zoon. Het is alsdan aan de verweerder om dit vermoeden op concreet onderbouwde wijze te weerleggen. Aangezien de verweerder in het voorliggende geval nagelaten heeft om op zorgvuldige en correcte wijze te onderzoeken of er in verzoekers geval, gelet op de situatie die voorligt op het moment van de bestreden beslissing, al dan niet sprake is van een duurzame (stabiele) samenwoning, kunnen de volgende motieven evenmin de bestreden weigeringsbeslissing schragen: “*Het komt aan betrokkene toe om zijn aanvraag te staven met de nodige bewijzen, quod non. Gezien er geen enkel bewijs werd voorgelegd van daadwerkelijke zorg, is het niet duidelijk of betrokkene effectief mee instaat voor de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken en/of materiële zorg en steun biedt, en of deze desgevallend niet marginaal van aard zijn. In elk geval kan niet blijken dat het recht op vrij verkeer van het kind zou worden geschaad nu betrokkene zich pas sinds enkele maanden opnieuw bij referentiepersoon gevestigd heeft.*”

Ook de vaststelling dat de moeder tijdens de lange periode van afwezigheid van de verzoeker instond voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken en dat niets het kind heeft belet om, ondanks de lange afwezigheid van de verzoeker, verder in het Rijk te verblijven bij zijn moeder en de overige kinderen in het gezin, kan op zich de genomen weigeringsbeslissing niet dragen zonder dat eerst op zorgvuldige en correcte wijze wordt nagegaan of het hoger toegelichte vermoeden *iuris tantum* kan worden aangenomen. De verzoeker stipt in dit kader ook op pertinente wijze aan dat de omstandigheid dat de moeder in staat is om alleen de zorg te dragen, op zichzelf niet voldoende is om te besluiten dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet overtuigen. De verweerder gaat in zijn verweernota voorbij aan het hoger besproken vermoeden *iuris tantum* en houdt eraan vast aan de voorwaarde van de daadwerkelijk zorg dient te worden beoordeeld op het moment van de aanvraag, *quod non*. Waar de verweerder stelt dat de verwijzing naar artikel 20 van het VWEU niet pertinent is omdat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de weigering het recht van de referentiepersoon om in de Unie te blijven niet aantast, merkt de Raad op dat de verweerder hiertoe niet zonder meer kon besluiten zonder eerst op een zorgvuldige en correcte wijze na te gaan of het hoger besproken vermoeden *iuris tantum* in verzoekers geval aanwezig is. Om diezelfde reden kan de verweerder in de nota met opmerkingen de verzoeker niet dienstig tegenwerpen dat hij geen bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat hij tot dusver de daadwerkelijke zorg voor het minderjarige kind op zich zou hebben genomen.

Het is voorts niet aan de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid. De Raad is geen rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten kan vaststellen. Hij

kan zich dan ook niet inlaten met de kwestie of de verzoeker, gelet op zijn lange afwezigheid voorafgaand aan zijn terugkomst om zich te vestigen bij de referentiepersoon en de overige leden van het kerngezin, op het moment van de bestreden beslissing al dan niet op duurzame of stabiele wijze samenwoonde met de referentiepersoon. Het is aan de verweerder om dit op een zorgvuldige wijze na te gaan.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verweerder niet dienstig kan verwijzen naar de motieven inzake artikel 40ter, §3, van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zelve blijkt immers dat deze motieven ondergeschikt zijn aan de beoordeling dat *“niet kan blijken dat betrokkene de daadwerkelijke dagdagelijkse zorg draagt over het kind”*. Deze beoordeling berust echter, zoals hoger toegelicht, op een onzorgvuldige feitenvinding en een incorrecte toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt ook in deze motieven niet concreet nagegaan of er, gelet op de daadwerkelijke samenwoning in België sedert verzoekers terugkeer tot op het moment van de bestreden beslissing, een vermoeden *iuris tantum* kan worden aangenomen van het bestaan van de door het Hof van Justitie bedoelde afhankelijkheidsverhouding tussen ouder en minderjarig kind. Dat het kind tijdens de daaraan voorafgaande (lange) afwezigheid van de verzoeker bij de moeder is kunnen blijven in België, volstaat op zich niet en doet geen afbreuk aan de verplichting om op zorgvuldige wijze na te gaan of de recente periode van samenwoning al dan niet volstaat om, op basis van een vermoeden *iuris tantum*, het actuele bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie aan te nemen. Er anders over oordelen zou afbreuk kunnen doen aan de door artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid dat de ouder-derdelander zich bij de minderjarige Belg kan *“voegen”*.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige aangevoerde middelen (onderdelen) behoeven thans geen verder onderzoek nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE